

Tijdens mijn homeopathische behandeling bij Huib Wijtenburg is het begrip homeopathie steeds grootser en omvattender geworden.

Ik ging vanwege duidelijk lichamelijke klachten, vooral rug en bovenal wilde ik afvallen. Van dat laatste dacht ik dat de homeopathie vast en zeker snelle oplossingen had. Mijn andere klachten durfde ik nog niet in de handen van de homeopathie te geven, daarvoor had ik teveel scepsis. Voor die klachten slikte ik grote hoeveelheden pijnstillers. Zo erg dat de apotheker me een keer vroeg of ik wel realiseerde dat ik de hoogste dosering slikte.

Reumatologie en orthopedie hadden geen andere oplossing.

Toen uiteindelijk opereren als enige optie overbleef realiseerde ik mij dat dat altijd nog kon en dat ik dus eerst eens ergens anders wilde gaan kijken. De orthopeed die mij onderzocht voor de operatie vertelde in een bijzin, dat vele mensen met vergelijkbare röntgenbeelden van slijtage en vergroeiingen, geen stap meer kunnen zetten van de pijn. Hun levenskwaliteit was ernstig verminderd is maar anderen met bijna hetzelfde beeld voelden niets.

Dat bracht mij tot de conclusie dat mijn pijn dus onafhankelijk was van de dramatische beelden op de computer van de orthopeed.

En toen ik Huib vertelde wat ik allemaal te weten was gekomen bij dit bezoek, vroeg hij mij waarom ik nooit verteld had over die pijnen en waarom ik niet gebeld had, als de pijn zo erg was. Tja zo was ik niet opgevoed en zoveel vertrouwen had ik nog niet in de homeopathie.

Ik had daar de toestemming voor nodig.

Die gaf Huib en vanaf dat moment, bijna twee jaar geleden, werd de begeleiding zeer intensief. Ik wilde weten wat de pijn veroorzaakte als het niet te verhalen was op de toestand van mijn skelet. Nu na twee jaar staan mijn krukken, waar ik niet meer zonder kon, in de hoek.

Toch zijn het niet alleen mijn artrose en artritis en de reumatische klachten die zo wonderbaarlijk verdwenen zijn, er is een hele andere houding ten opzichte van mijn eigen lichaam en mijn pijn gekomen. En daarmee ook tegenover het leven.

Iedere inname van een korreltje van Huib bracht nieuwe realisaties over oude psychische en lichamelijke pijn. Ik kon het proces waarderen niet alleen maar waarderen. Oude pijnen nog een keer voelen was niet altijd welkom. Maar het werd nooit te erg, het bleef dank zij Huib's begeleiding binnen de grenzen van het dragelijke.

Ik kon moed houden door de ondersteuning en werd door Huib op een principe gebracht, waardoor ik vele angst- en paniek momenten overwinnen kon.

'Blijf nieuwsgierig', was Huib's credo steeds weer, als ik het even niet meer zag zitten.

'Als je nieuwsgierig bent heb je geen angst.'

Dat was waar en waardevol.

Mijn innerlijke zoektocht die ik vele jaren geleden bij therapeuten begonnen was, vanwege ernstige psychische trauma's kreeg een nieuwe lichamenlijk dimensie, die door de behandeling voor mij transparant werd.

Ik kon de samenhang van lichaam en geest niet langer verloochenen.

Dat besef was nu niet meer alleen intellectueel maar toonde zich praktisch en direct aan mijn eigen lichaam.

En is het leven nu makkelijker geworden?

Niet makkelijker, wel mooier en rijker, omdat ik besef wat voor een bijzonder intelligent voertuig ik meegekregen heb om in te leven. Dat maakt me dankbaar en nieuwsgierig, naar wat dit voertuig/mijn lichaam mij te vertellen heeft.

Alle pijnen, pijntjes en ongemakken lijken verkeersborden met aanwijzingen en waarschuwingen zelfs verboden om op de weg te blijven, die mij uiteindelijk bij mijn 'Thuis' brengt.

Misschien is de homeopathie voor mij wel verkeersles, waardoor ik de tekens beter ga interpreteren. Ik ben mijn docent dan ook zeer dankbaar dat hij mij bij de homeopathische lessen zoveel ruimte en geduld heeft gegeven om zelf te kunnen leren.

En ik ben nog niet uitgeleerd en blij dat ik af en toe nog hulp, bijles en nieuwe lessen krijgen mag.

Toen ik vorige zomer dan toch weer leed onder sterke rugpijnen raadde Huib mij het boek van John

E. Sarno M.D. aan "The Mindbody Prescription", daarin vond ik de bevestiging van mijn 'Ja' voor de homeopathie van Huib, twee jaar geleden, en vooral de motivatie om door te gaan. Mijn scepsis ben ik verloren en mijn nieuwsgierigheid heb ik gewonnen.
En geen pijn meer!